

GT KULTUR

EDVIN HÖGDAL

Tel: 0702-068428

E-post: kultur

@gotlandstidningar.se

(Tisdag, torsdag & fredag)

Landshövdingen kan stärka kritiserad styrelse

LANDSHÖVDING. Cecilia Schelin Seidegård.

FÄRÖ

Styrelsen för stiftelsen Bergman-center beslutade på lördagen att välja in landshövding Cecilia Schelin Seidegård som ny ledamot.

–Styrelsen är mycket stolt och glad över att landshövding Cecilia Schelin Seidegård valt att tacka ja till vår förfrågan om att bli ny styrelseledamot i stiftelsens styrelse, säger ordföranden Kerstin Brunberg, i ett pressmeddelande.

–Med sin förankring på Gotland och sina breda kontaktytor och stora erfarenhet som ledare stärker vi ytterligare styrelsens kompetens, fortsätter Kerstin Brunberg. Cecilia Schelin Seidegård är glad för förtroendet och

också hon tror att hon med sin styrelseerfarenhet kan göra en insats för att lyfta Bergmancenter igen.

–Det har inte varit helt smärtfritt däruppe. Det har varit konflikter. Jag vill hjälpa till för det är ett viktigt besöksmål för Gotland. Vi förstår inte riktigt hur stor Ingmar Bergman är i utlandet.

Landshövdingen ser ljusst på framtiden för centret.

Det finns en annan ekonomisk trygghet nu efter att regeringen lovat årliga bidrag.

–Vi byter också verksamhetsledare och vi har ett jubileum framför oss. Det här ska vi ta tillvara på.

I maj i år lämnade Ingmar Bergman junior styrelsen. Han tyckte verksamheten var på väg åt fel håll och oroad sig bland annat för att Fåröborna tyckte att centret saknade tillräcklig lokal förankring.

–Jag hoppas att familjen kommer in i styrelsen i framtiden igen, säger Cecilia Schelin Seidegård.

Hon hoppas också att Fåröborna genom henne får mer gotländsk representation i styrelsen vilket många efterfrågat. (Helagotland.se)

Anna Sofia Hakeberg

En blick in i barnets kalejdoskop

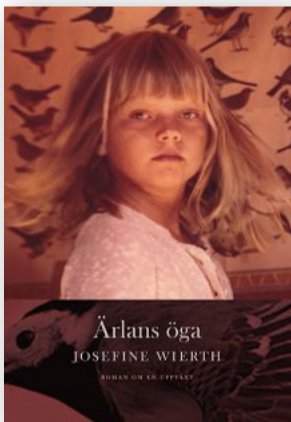
Josefine Wierths debutroman är en uppväxtskildring som rör sig mellan Fårö och Stockholm. GT:s Lasse Linusson har läst.

Det var av en fullständig slump, men jag läste Josefine Wierths "Ärlans öga" parallellt med Jan Guillous "Amerikanska jeans" (2016). En debutant på ett obemärkt litet förlag, med fokus på psykologi som, sett till bokens innehåll, överraskande nog avstått från jag-formen. En framgångsrik journalist och bästsäljande författare, med idéburna romaner, som här för en gångs skull skriver sin berättelse just i första person.

En halsbrytande jämförelse kanske, men dubbel-läsandet gav i alla fall mig anledning att fundera en del kring barndomsskildringar i litteraturen. Och andra beröringspunkter finns faktiskt; exempelvis delar flickan i hennes bok och pojken i hans bok, fascinationen inför nordamerikanska indianers (förmodade) liv och leverne.

Hur som helst, jag vill komma till: Vad minns vi? Hur minns vi det? Varför sätter vissa händelser, som i ett vuxet perspektiv framstår som helt banala, spår? Vad lämnas oförklarad?

”Vägen in mot puberteten, med trevande upptäckt av sexualiteten, tycker jag är fint skildrad i boken.

Och hur kan erfarenheterna gestaltas så att det blir intressant för läsaren?

Josefine Wierths "roman om en uppväxt" utspelar sig under 60- och 70-talet. Drycken "Merry" och hitlåtar med T.Rex och Carole King fungerar som tidsmarkörer. Huvudpersonen Lova, ur vars perspektiv boken är skriven, växer upp med mamma, pappa och en sex år äldre syster. Pappan är konstnär och kommer bara undantagsvis hem med pengar. Lova har också en äldre halvbror; den lilla flickans oförstådda glädje inför ett sällsynt möte med honom är ett kapitel som stannar i minnet.

Scenerna utspelar sig dels i Stockholms innerstad, dels på Fårö. Och det är just scener, eller om man så vill skärvor, minnesfragment. De växer visserligen fram kronologiskt, så vitt jag förstått, men bryggas inte över. Vilket är lite synd, för rätt som man kommit att engagera sig i någon av bi-personernas öde, till

NY BOK

Josefine Wierth
Ärlans öga
MBM förlag 2017

exempel ett mobbat skolbarn som "Lova" observerar, så försvinner hen ur handlingen.

Allt är skildrat med stor detaljrikedom. På gott och ont. Josefine Wierth kan göra en julkrubba, eller några leksaksdjur i plast, levande. Men många gånger upplever jag språket som överlastat. Hon kan lägga ut text om att knyta ett par skridskor, eller om en cykelfärd, med en detaljskärpa så att man ser det hela framför sig. Men det händer också att jag tvivlar på den där skarpa iakttagelseförmågan – kan man verkligen räkna alla benen på en ynka liten märkräfta sedd genom ett cyklop?!

Vägen in mot puberteten, med trevande upptäckt av sexualiteten, tycker jag är fint skildrad i boken, liksom händelser från skolans klassrum och gård. En syskon-uppgörelse på Fårö framstår också som en stark berättelse. Scenerna avlöser varandra, i långsamt tempo.

Men så tar romanen en ny riktning och får en helt annan nerv. På sidan 169, av bokens 229, beskådar Lova en brödkniv i mammans hand och hur det blöder från pappans näsa. Det förebådar kommande uppslitande händelser och avslöjanden om våld som system

FÖRFATTAREN. Josefine Wierth har ett öga för detaljerna.

Foto: Björn Larsson/pressbild

bevittnat – när Lova var för liten för att förstå. I skuggan av de vuxnas kris brottas tonårsförälskade Lova med känslor av eget svek, längtan och tvekan. Allt slutar till sist i totalt mörker. Nästan, för blicken från ärlan i bokens titel och slut är

en metafor för hopp. Författaren/Lova summerar:

"Vem vet? Kanske är det ändå ett och detsamma, det där med att sväva eller sjunka. Bara man inte är ensam."

Lasse Linusson